

visse bestemt opgivne Forhold. Det forstaaer sig, at dersom Ministeriet maatte antages at have overstredet sin Competence i saa Henseende, vilde det kunne være Gjenstand for Domstolenes Afgjørelse, om det har havt Ret til i det givne Tilfælde at tilbagekalde Bevillingen; men en Tilbagetagelse kan, efter min Mening, finde Sted, og altsaa, naar Sikkerheden er forringet, saadanne Oplagsbevisers paa Lovens støttede Gyldighed bortfalde. Naar der forøvrigt fra en anden Side er blevet talt imod det heromhandlede Bevillingssystem, at det nemlig skulde være unødvendigt at have Bevilling til at oprette disse Oplagshuse, saa troer jeg, at Grunden, hvorfor man har meent, at der burde meddeles Bevilling dertil, netop ligger i det Hensyn, der blev fremhævet af den ærede sidste Taler, ligger i den Fare, der ganske vist kan være ved den Bestemmelse, som indeholdes i Slutningen af § 1. Det var muligt, at den kunde blive benyttet til Forurettelse for andre Creditorer, og derfor vil det være nødvendigt igjennem Garantier for Oplagshusets Bestyrelse og dens Soliditet og igjennem mulige Bestemmelser i Vedtægten, at kontrollere, at saadanne Misbrug ikke skulle kunne finde Sted, eller i alt Fald at hemme dem, naar de fandt Sted. Som Exempel herpaa skal jeg nævne, at der kunde være Spørgsmaal om at optage i Vedtægten Bestemmelse om, at den Mand, hvem der var overgaaet en saadan thinglæsli Retsforfølgning, som omtalt er i § 6, eller som havde givet almindeligt Underpant i sit Bo, ikke maatte oplægge Vareer efter denne Lov, eller med andre Ord, at Oplagshusets Bestyrelse ikke maatte modtage Vareer for en Mand, der var i en saadan Stilling. Dette er ogsaa den eneste Grund, hvorfor Justitsministeriet er kommet med hele denne Sag. Hvis det blot var simple Røvingsbeviser, der skulde meddeles, saa maatte Sagen selvstændig fortæres under et andet Ministerium; men her er den controllerende Myndighed kun rettet paa at forebygge de Misbrug, der kunne føre til Forbrudelse af Bevillingen. — Naar der er spurgt om, hvorfor ikke det System er optaget, der er gjort gjældende i Frankrig med Hensyn til dobbelte Documenters Udstedelse, saa kan jeg henvisse til

det oprindelige Lovudkastets Motiver, hvoraf vil fremgaae, at dette var paatænkt af Regjeringen, men at det fraraadedes af dem, der maatte anses for nærmest at repræsentere Handelsstanden, og at Grunden dertil ikke saameget var det Indvillige i Forholdet som det, at man befrygtede, at denne hele Indretning der-ved vilde faae Udseende af at være noget Andet, end den virkelig var. Man meente, at Institutionen væsentlig skulde medføre Lettelse i Dunsætningen, og at de Handlende skulde benytte den som et Middel til at skaffe sig en udvidet Credit; men man befrygtede, at hvis disse dobbelte Documenter kom i Brug strax, saa vilde det let faae Udseende af, at det var ligesom et større Assistentshuus, der oprettedes. Jeg troer nu ikke, at denne Frygt var begrundet, men der var ikke Anledning for Regjeringen til at modsætte sig deres Ønske, i hvis Interesse man vilde fremkalde Institutionen, og desuden maatte det snart staae klart, at man meget vel vilde kunne vide at hjælpe sig uden dobbelte Documenter, idet man godt vilde kunne reise Laan paa Oplagsbeviset ved at give det i haandsaaet Pant og derfor at faae en Recipisse, som man, hvis man skulde være nødt dertil, igjen kunde pantsætte.

Hvad de mere specielle Bemærkninger, der ere faldne, angaaer, skal jeg indskrænke mig til at berøre nogle enkelte af dem, da jeg ikke antager, at det under denne Forhandling vil kunne interessere at gaae i en for hyderlig Detail. Der er blevet reist Anke over den Regel, der er givet i § 7 med Hensyn til Assurancesummen for Varerne, at den nemlig træder istedet for selve Varerne. Jeg troer netop, at denne Bestemmelse vil være nødvendig efter Institutionens hele Væsen. Det, der er det Særegne derved, er netop dette, at Assurancesummen for en Vare, der er oplagt i et Oplagshuus, er undtagen andre Creditorers Forfølgning; de andre Creditorer, som den oprindelige Oplægger kan have, kunne altsaa ikke her gjøre noget Krav gjældende imod den, der er i Besiddelse af Oplagsbeviset. Det er ikke et Forhold imellem Assurance og den Assurerede, men det er et Forhold mellem Besidderen af Oplagsbeviset og de øvrige Creditorer, som maatte ellers vilde benytte Retligheden til at